

F r. J e r o n y m

S a v o n a r o l a

č i ň t e

p o k á n í !

e d i c e K r y s t a l 1935

Jeronym Savonarola

z řádu kazatelského

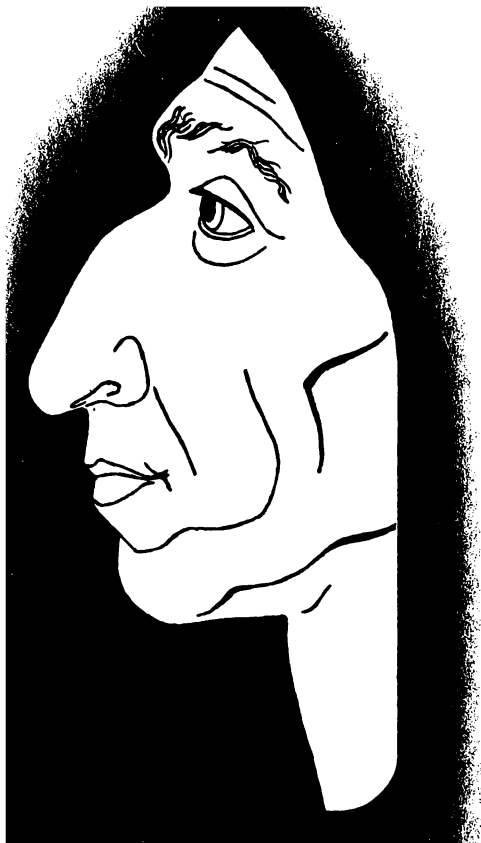
ČIŇTE POKÁNÍ

Přeložil Fr. Reginald Dacík

kněz téhož řádu a jako čtvrtý

soukromý tisk vydala edice

Krystal v Olomouci l. P. 1935

Laudare Benedicere Praedicare

Poenitentiam agite, appropinquavit regnum coelorum... Každý, kdo chce hledat svou blaženost musí se snažit konat pravé pokání v tomto životě a já neustávám volat *agite poenitentiam*, čiňte pokání, aby se k vám přiblížilo království nebeské, a volal jsem každého, aby vešel do archy. A v předešlých řečech jsem udal znamení, která mají ti, kdož vykonali pravé pokání. První znamení je já s avá radost v srdci: pravého kajícíka vidíme vždy veselého a trpělivého v každé věci. Druhým znamením jest osvětlení, kterým se pozná, že prostota a život Kristův a pravých křesťanů je nejvyšším štěstím, a pravý kajícík má takové světlo, že poznává, že celý svět a všechny jeho rozkoše jsou marné. Třetí znamení je zpívání chval, protože vždy se u něho vidí chvála Boží a jeho mluvení je vždy o věcech Božích a ke chvále a slávě Boží. Čtvrté znamení jest obcování s dobrými: neviděl jsem pravého kajícíka obcovat dále se špatnými společnostmi ani s osobami světskými, nýbrž se slušnými, umírněnými a zbožnými.

Nuže, nejmilejší, víte, že jsme sestrojili archu

a že mnoho kajících a dobrých tam vstoupilo.¹ Chtěl jsem dnes ráno dáti několik naučení těm, kteří tam vstoupili, a zdá se, že mně to není ještě dovoleno; ukáži ti příčinu.

Ale nejdříve se obracím k Tobě, můj Pane všemohoucí. Vyznávám svou nevědomost. Opravdu, Pane, Ty jsi mě přemohl, a zůstávám zmaten před tvým pohledem. Věřil jsem pevně, Pane, že jsi svrchovaně dobrý a že tvé milosrdenství jest nekonečné, ale má obrazotvornost nešla tak hluboko, jak opravdu Ty jsi milosrdný. Viděl jsem hříchy mnohých tak velké a tak těžké, viděl jsem a pozoroval jsem zatvrzelost, tak vrytu v jejich srdcích, takže jsem si představoval, že už by se jim nemohlo dostatí od tebe, Pane, žádného milosrdenství, nýbrž že pouze očekávají tvého trestu a zdálo se mi, že bych si měl všimati pouze těch, kteří se obrátili a vešli do archy dobrého života a chtěl jsem jim dáti ona naučení, která by jim byla potřebná k jejich vytrvání. A představoval jsem si, že těmto zlým a zatvrzelým by se měla téměř otevřít země a pohltní je, a že by už neměli milosrdenství u Tebe. - Ale bylo mi řečeno: Počkej, mluv k nim ještě a volej k pokání ty, kteří jsou plni nenávisti a hříchů. A proto, můj Pane, řekl

jsem, že jsi mě přemohl a že má obrazotvornost nešla tak hluboko. A proto, moji nejmilejší, nebudu kázati dnes ráno, nýbrž budu vyzývati a volati k pokání všechny, chtějí-li se vrátiti.

Ó hříšníci, ó zatvrzelci, ó chladní, ó všichni, kteří odkládáte až na konec s lítostí, *agite poenitentiam*, číňte pokání! Číňte je nyní, neodkládejte už, neboť Pán vás ještě čeká a volá. Slyšte má slova ne jako ode mne, nýbrž jako od Boha vycházející. Nemohu činiti nic jiného, než k vám volati: *agite poenitentiam*. Vizte, jak je Bůh dobrý a jak je milosrdný a že by vás rád uvedl do archy a spasil. Pojdte, hříšníci, pojdte, neboť Bůh vás volá. Mám velkou bolest a velkou soustrast s vámi. Pojdte v tuto slavnost Všech svatých, která je dnes.

Když o ní uvažuji, vzrůstá velmi má bolest, protože když uvažuji jejich radost a blaženost, v níž se dnes na tuto slavnost nalézají, a srovnávám ji pak s vaší bídou, v níž se vy nalézáte, nemohu než srdcelomně naříkat. Jejich blaženost a spokojenost jest tak velká, že si ji nelze ani představit, tím méně ji vypovědět... Ó lidé bláhoví, kteří chcete hříchy ztratit takový klid a takový odpočinek, *agite poenitentiam*, číňte pokání, navraťte se k Bohu a naleznete vše-

chen klid; litujte svých poblouznění, vyzpovídejte se, učíňte pevné předsevzetí, že už nebudete hřešit a přijměte onu svatou svátost, která učiní, že i vy budete blažení.

Kdykoliv pohlížím na ty, kteří se obrátili a jsou na cestě dobrého křesťanského života a kteří se zpovídají a často přijímají, je vidět na nich cosi jakoby božského, skromnost, duchovní radost, mají jakoby změněnu svou tvář v podobu andělskou. A naopak pohlížíme-li do tváře špatným a zvráceným zatvrzelcům a zvláště některým řeholníkům, když jsou bezuzdní ve svých neřestech, zdá se mi, že jsou jako ďábli a horší než ti ve světě. A přece tito řeholníci požívají každého dne této svátosti! Hleď, jaká různost účinku se rodí mezi těmito: dobrým zjemňuje tato svátost jejich srdce a působí u nich veškeru skromnost, u zlých vidíme, že se rodí opak. A proto jsem uvažoval a pravil si: jestliže tato svátost, v níž se věří to, co se nevidí, dává takovou radost tomu, kdo ji přijímá dobře připraven, jak velká bude a je tato radost u oněch blažených duchů, kteří tváří v tvář jej vidí, z něho se radují a ho požívají! Ó lidské srdce, proč se nezničíš a nerozplyneš v takové sladkosti a v takové lásce?

Super flumina Babylonis, illic sedimus et fle-
vimus. Oni Izraelité, nařikající a vzpomínající
na své babylonské zajetí, pravili: U řek baby-
lonských jsme seděli a tam jsme plakali. Avzpo-
mínající na svou vlast, odkud pocházeli, na-
říkali, plakali a říkali: *applicavimus organa*
salicibus, to jest: nezabýváme se už zpěvem
a hudbou, ano, pověsili jsme své hudební ná-
stroje na vrby a jsme u řek babylonských stále
v pláči. - Ó Florencie, sedíš u řek svých hříchů!
Učiň řeku slzí, abys je smyla. Vzpomeň si na
svou nebeskou otčinu, odkud přišla tvá duše,
snaž se pokáním navrátiti se v onu vlast, jak či-
nili Izraelité. Nelze zpívatí, nýbrž plakati v cizí
zemi, to jest v tobě, která jsi odcizena a odlou-
čena od Boha svými hřichy... Tak i ty pohleď na
tato soužení, která vidět připravená, a hledej
jejich příčinu. A tak poznáš, že Bůh posílá tato
soužení a že Bůh jest hlavou těchto vojsk² a že
je vede a proto budeš konati pokání za své hří-
chy, budeš-li moudrá a budeš-li chtítí, aby Bůh
ti pomohl v těchto nesnázích. A proto jsem ti
to řekl tolikrát předtím, že soužení přijdou a že
Bůh je pošle, aby očistil svou Církev od tolika
zel, ale měla bys nyní uvěřiti, když vidíš úči-
nek.

Tvé zločinnosti tedy, ó Itálie, ó Říme, ó Florencie, tvá bezbožectví a tvá smilstva, tvoje ukrutnosti a tvé zlotřilosti přivádějí tato soužení. Hle, příčina! A jestliže jsi našla příčinu tohoto zla, hledej lék. Odstraň hřích, který je příčinou tohoto zla, a budeš uzdravena, *quia remota causa, removetur effectus*. Odstraň hříchy a nebudou ti škodit soužení, věř mně, že nic jiného ti nepomůže. Klameš se, Itálie a Florencie, jestliže nevěříš tomu, co ti pravím. Nic jiného ti nemůže pomoci, jestliže ne pokání; čiň, co chceš, vše bude nadarmo bez něho. Uvidíš to!

Ó bohatí, ó chudí, čiňte pokání; boháči, dejte chudým almužny. *Peccata tua elemosinis redime*. Vy, kteří se bojíte Boha, čiňte dobře a nebojte se soužení, protože Bůh vám dá v nich hodně útěchy. Pokání je jediným lékem a jestliže vy sami budete činit pravé pokání, odstraní velkou část soužení. *Agite poenitentiam* a odstraňte hříchy, které jsou příčinou soužení.

S druhé strany také tvůj nevděk, ó Florencie, jest příčinou tvých soužení: *ingratitude extinguit fontem divinae pietatis*. Ó nevděčná Florencie; Bůh k tobě mluvil a nechtěla jsi mu naslouchat. Kdyby Turci byli slyšeli to, co jsi

slyšela ty, byli by činili pokání za své hříchy. Já jsem tak volal a křičel, že už nevím, co bych řekl... Ó Florencie, Bůh k tobě mluvil mnoha způsoby a kdyby Bůh nebyl osvítil mne, nebyla bys osvícena ani ty mnohými kázáními a zvláště že víc než kterékoliv místo jsi byla osvícena.

Nevzpomínáš si, Florencie (že není tomu mnoho let!), jak to s tebou bylo ve věcech Božích a víry? Nebylas v mnohých věcech téměř bludařská? Nevíš, že ti dal Bůh dotknouti se víry možno řící rukou? Byla jsi tam v oněch vnějších obřadech a zdálo se ti, že jsi svatá. A Bůh ti ukázal, jak jsi bloudila a že ony nejsou nic platny bez čistoty srdce a že křesťanský život spočívá v něčem jiném než v obřadech. Ani toto dobrodiní bys nebyla našla ve tmách nevědomosti. Bylo to mnoho od Boha, že ti chtěl zjevití své úradky a dal ti kázati takovou dobu napřed budoucí věci. Víš, že před několika lety, dříve než bylo slyšení nějakou zvěst o těchto válkách, které se nyní hýbají od zaalpských, byla ti zvěstována velká soužení. Víš také, že neuplynuly zcela dva roky, co jsem ti řekl: *Ecce gladius Domini super terram cito et velociter.*³ Nikoliv já, nýbrž sám Bůh ti to dal předpověděti. A hle, již to přišlo a přichází.

Ty víš, když jsem ti pravil: *haec dicit Dominus*, tys tomu nevěřila. Nyní jsi však nucena tomu věřiti, protože to vidíš. Nevzpomínáš si, Florencie, kdy - je tomu více let - jsem ti pravil tato slova, pocházející od Boha: *Ego, Dominus, loquor in zelo sancto meo, quod venient dies, in quibus evaginabo ensem super te. Convertimini antequam compleat furor meus; nam superveniet tribulatio, et volēs pacem et non invenies.*⁴ To Bůh pravil každému: mluvím k vám v mé svaté horlivosti: přijdou dnové, v nichž tasím svůj meč proti tobě. Obratě se, volal Bůh, obratě se dříve, než se naplní můj hněv, protože přijde soužení na vás a ty pak budeš hledat mír a nenalezneš ho.

A mnohé podobné věci jsem ti řekl, Florencie. Když jsem ti řekl: *Haec dicit Dominus Deus, agite poenitentiam*, činite pokání, protože není jiného léku, nemohl jsem ti to říci jasněji, že toto je poslední lék. Ale kdo si zavřel uši, nemohl nebo nechtěl slyšeti. Nyní vidíš, že soužení přichází proti mnohým, kteří se nechtěli polepšiti. Ale, to je den Páně, který přichází. Ale ty, kdepak bys jej chtěla! Netuž po dnu Páně, neboť je psáno: *Vae desiderantibus diem Domini*, běda tomu, kdo touží po dnu Páně. *Ad*

quid eam vobis? V čem myslíš, že ti může pomoci? Klameš se: *Dies Domini tenebrae et non lux*; to jest: den Páně jest temnotou a nikoliv světlem, jak ty si představuješ. Ó, kolik jich bude oklamáno! *Agite poenitentiam*, čiňte pokání a nevšímejte si ničeho jiného, protože nic jiného než toto nemůže vám už pomoci. Věřte tomuto řeholníku, že každá jiná věc je marná.

Snad tymi řekneš: Otče, nepovažovala jsem tato slova, když ty jsi je pravil, jako věc od Boha. A já ti odpovím, že jsi je měla velmi dobře považovati a na ně myslet, protože slov Božích si nesmíme vážit tak málo, jak jsi učinila ty. Ty víš, že je psáno: *Prophetias nolite spernere*,⁵ nepohrdejte proroctvími, nýbrž zkoumejte je a podržte, co je v nich dobrého. Jestliže jsem ti řekl: čiň pokání, neboť přijde meč, co ztratíš, jestliže to učiníš? Nic; naopak získáš smazání svých hříchů. Avšak nebudeš mít žádnou omluvu své nevděčnosti, že jsi nechtěla poznati toto dobrodiní poskytnutí pomoci, abys mohla uniknouti svému nebezpečí. Víš, že jsem ti říkal: přijde čas, kdy nebudeš moci činiti, i kdybys chtěla. A jestliže jsi řekla: Pochyboval jsem, zda jsi nebyl oklamán, odpovídám ti, že všechny tyto námitky jsem ti odstranil a dokázal

jsem ti nejúčinnějšími důvody, že tu nemohl býti klam. A ty pravíš, že tu byl ještě, kdo ti pravil opak. Víš, že já jsem ti ukazoval, jak tito vlažní tě klamou a pravil jsem ti, že by se ti více slušelo věřiti těmto věcem než nevěřiti a že by se slušelo na tebe, abys byla uvěřila, když jsi viděla pak přicházeti soužení. Víš, že jsem ti pravil: Bůh ti pak zatvrdí duši i rozum a budete se zdáti jako opilí a nebudete vědět, co činiti. Ó Florencie, kolik věcí ti dal oznámiti Bůh, že jsi blahoslavená, kdybys jim byla věřila!

Mimo to, nevzpomínáš si, kdy jsem ti řekl, že Bůh chce obnovit svou Církev a svůj křesťanský lid a to mečem a brzy? A že Bohu se nelíbila tato vláda? Nyní vidíš, že každá věc postupuje podle řádu, že ze všeho toho, co jsem ti řekl *in verbo Domini* nezklame ani jediné písmeno. Víš, jaký odpor byl proti mně, poněvadž jsem předpověděl obnovení Církvě, a že, ač mně byl kladen mnohý odpor, nechtěl jsem nikdy mlčeti. A třebaže jsem si vyvolal tímto mnoho nepřátel, nicméně vždy jsem zůstal pevný a nezlomný a takovým zůstávám a nemohl jsem a nemohu jednat jinak, protože jsem o tom jistý a více než jistý.

Ano, vlažní pravili, že jsem snad utekl; a já

jsem ti řekl, že jsem zde zůstal pevný v této pravdě a že jsem chtěl dáti i život, kdyby toho bylo potřeba z lásky ke Kristu a k této pravdě. Víš také, že když jsem pravil: *Ecce gladius Domini super terram cito et velociter*, dělala sis úšklebky a pravilas, že jsem prostoduchý; a kdybych ti řekl nyní *citissime et velocissime*, řekla bys totéž, tak jsi zatvrzelá a zvrácená. Já ti pravím: *Haec dicit Dominus: convertimini ad me in toto corde vestro, in jejunio, fletu et planctu.*⁶ Obratťe se k Hospodinu, který vás ještě očekává. Čiňte pravé pokání a nikoliv licoměrné a z bázně lidské, nýbrž celým srdcem, z lásky k Bohu, jenž by vám mohl ještě odpustiti a učiniti milosrdenství s vašimi hříchy. Jinak vám oznamuji, že vás ztrestá na duši, na těle a na životě...

Měli byste nyní konečně poznati, že k vám mluvím jako otec k dítkám, pro vaše dobro, a měli byste vidět, že Bůh v tomto vašem soužení mně vám dal za otce, aby vám ukázal cestu, jak byste napravili svá poblouzení, abyste si zasloužili nějakého odpuštění u Pána...

Kde je, Florencie, má čest a mých představených? Čest a koruna Otce a dobrá jednota synů? Alespoň ty kdybys jednala dobře, Flo-

rencie! To bych si přál od tebe, má dcero, a to by byla má a tvá koruna a nic jiného.

Alespoň kdybys měla soucit se mnou, jenž jsem pro tebe a pro tvou spásu tak rozbolestněn! Co chci od tebe, Florencie, než abys byla spasena a abys konala dobro a nic jiného. Bylo mně řečeno z jiných měst, že kdybych byl řekl a učinil, co jsem řekl a učinil v tobě, že by se z nich stalo něco jiného než z tebe. Proto vás prosím všechny, abyste nebyli nyní již zatvrzelí, nýbrž abyste se obrátili k Pánu a činili pokání, a to brzy... Ale poněvadž jsem vám mluvil až dosud všeobecně ke všem a vidím, že to nepomáhá, proto je třeba všimnouti si poněkud jednotlivců...

Ó kněží, slyšte má slova; ó kněží, ó preláti Církve Kristovy, nechte úřadů, které nemůžete udržeti, nechejte své slávy, hodokvasů a zábavných schůzek, které konáte tak velkolepě; nechejte, pravím, svých souložnic a svých hochů k nestoudnostem, neboť je čas, pravím, abyste dělali pokání, neboť přijdou velká soužení, jimiž chce Bůh napravití svou Církev.⁷ Služte své mše zbožně, jinak, nebudete-li dbáti toho, co chce Bůh, pozbudete nakonec úřady i život.

Ó mniši, zanechejte zbytečností v šatech a v penězích a v takových tučnostech vašich klášterů a úřadů. Oddejte se prostotě a pracujte svýma rukama, jak činívali staří mniši, vaši otcové a vaši předchůdcové; jinak, nebudete-li to chtítí učiniti dobrovolně, přijde doba, kdy to budete činiti pod násilím.

Ó řeholnice, nechejte, nechejte i vy svých zbytečností! Zanechejte simonie, když přijímáte řeholnice, které přicházejí, aby žily s vámi ve vašich klášteřích; zanechejte tolika příprav a okázalostí, když se zasvěcují vaše řeholnice; zanechejte světských zpěvů,⁸ plačte, pravím, co nejdříve nad svými chybami a poblouzeními, neboť vám pravím, že přijde velmi brzy čas, kdy bude třeba spíše plakati než zpívati a konati slavností, protože Bůh vás ztrestá, jestliže nezměníte život a mravy. Jestliže to neučiníte, nedivte se pak, jestliže přijde zhouba a jestliže bude vše v nebezpečí.

Ó bratří moji,⁹ vám pravím, zanechte zbytečností a svých maleb a fresek. Nešijte svůj oděv tak široký a šijte jej z látek hrubších. Nepozorujete, že svými zbytečnostmi berete almužnu chudákům? Ó bratří, ó synáčkové, je třeba to říci tímto způsobem otevřeně, aby ni-

kdo pak nemohl říci: Nevěděl jsem to a takto se vylouvat. Mám sílu to říci takto a *vae mihi, si non evangelizavero!* Běda mně, kdybych to neřekl! Oznamuji vám, že nebudete-li slyšet hlasu Božího, ztrestá vás.

Ó kupci, zanechte svého vydírání úroků, nahraďte, co jste nesprávně vzali a cizí věci, jinak pozbudete všeho.

Ó vy, kteří máte nadbytek, dejte chudým, co není vaše.¹⁰ Přineste to do Sdružení svatého Martina, aby to rozdělili chudým osobám stydlícím se, které často umírají hladem, a vám zbývá mnoho zbytečného. Dejte to, pravím, oněm dobrodincům sv. Martina, přineste jim to tam; nepravím mně, ani mým řeholníkům, protože nenáleží nám rozdělovati almužny chudým. Vy, chudáci, jděte k těm, kteří rozdělují almužny v městě, a bude vám pomůže-no. Já vám pravím, že kdo má nadbytek, ať to dá chudým; a mimo to vám ještě pravím, že je čas dáti ještě více než nadbytečné.

Ó kněží, jest třeba, abych se vrátil k vám; mluvím o špatných, vždy s úctou k dobrým. Zanechte, pravím, oné nevyslovitelné neřesti, zanechte oné zlořečené neřesti, která vyvolala takový hněv na vás - že, běda, běda vám!

Ó smilní, oblecte se v žíněnků a číňte pokání, jehož vám třeba! Ó vy, kteří máte příbytky plné marností, sošek a věcí necudných a zločinných knih a *Morgante*¹¹ a jiných veršů proti víře, přineste mně je, abych z nich učinil oheň nebo obět Bohu.

A vy, matky, které zdobíte své dcery tolika marnivostmi, zbytečnostmi a přidáváním vlasů; přineste je všechny sem, abychom je vhodili na oheň, aby když přijde hněv Boží, nenašel těchto věcí ve vašich příbytcích. Tak vám to přikazuji jako váš otec. V tomto případě, učiníte-li v těchto věcech tak, jak jsem vám řekl, budete stačiti vy samy, abyste usmířily hněv Boží; jinak nerad bych vám dával nějakou špatnou novinu...

Frater Jeronym z Ferrary

Neustal a neustane zájem o velikého Savonarolu. Nic nepomohl Pastorův zdánlivě vědecký útok proti osobě velkého reformátora renaissance; vyvolal jen z klidu jeho nadšence, kteří se zastali florenckého mnicha, burcovatele k životu pokání a lásce k Církvi.

Není věru mnoho postav v dějinách Církve, o něž se tak rozchází mínění jednotlivců, jako je Frater Jeronym z Ferrary. Protestantismus v něm vidí svého předchůdce a hlasatele odboje proti Římu (jaká to ironie!), sv. Kateřina dei Ricci a svatý Filip Neri mu dávají gloriolu světce a modlí se k němu; mnozí historici v něm vidí schismatického mnicha a exaltovaného kazatele, jenž lpí na svých viděních proti úsudkům Říma, kdežto jeho řeholní bratři kongregace svatého Marka skládají církevní hodinky k jeho poctě a nepřestávají doufat, že i na zemi se mu dostane oslavení, jehož se mu jistě dostalo v nebi.

Postava Savonarolova jest příliš složitá, než aby se dala odbýt jen několika řádky a nelze jí porozumět než v rámci současného dění jak

v Itálii, tak v celém tehdejší křesťanském světě. Jest velmi snadné hodit po něm kamenem; jistě snadnější než podrobit jeho otázku opravdovému studiu. A že snad v něčem pochybil? Můžeme se tomu divit? I on byl člověk a to muž činu. Ovšem, kdo nic nedělá, nechybí nikdy.

Pro nás je Savonarola mužem, o němž platí plným právem, co bylo napsáno: *Osò, quando osare significava morire* - Měl odvalu tehdy, kdy odvážit se znamenalo umřít. A věříme pevně M. Ferrarovi, když píše, že nejvyšším principem, který řídí běh jeho života, je láska. Jest apoštolem, neúnavným kazatelem, mluví do duše všem, beze strachu a bez bázně hlásá florenckému lidu Boží tresty, nebude-li konat pokání - nebojí se smrti, naopak, jak sám píše 11. dubna 1496, nečeká nic jiného za své práce než neuznání, nevděk, potupu a nakonec smrt, kterou očekává s touhou, protože žití jest mu Kristus a smrt ziskem.

Kázání o pokání, které podáváme, jest první z cyklu řečí na proroka Aggea, které bylo proneseno ve florenckém dómě na Vše svaté 1494. Je-li Savonarola ve svých duchovních pojednáních klidný, mírný, mnohdy značně podobný sv. Františku Saleskému, jsou jeho řeči ohnivé

a valí se jako tok velké řeky. Nezná ohledu na osoby; mluví proti všem, u nichž vidí zlo, které by se dalo napravit. V kázání o pokání je opravdu celý Savonarola. Takřka jej vidíme při četbě, přísného, nebojácného mravokárce florenckého, jenž mluví jasně, bez řečnických ozdob, ale zato upřímně do duše. To jest ostatně základním rysem jeho kazatelského umění. Je to kázání z plnosti kontempace, rozdávaní z náplně duše, jak to vyžadoval na svých synech svatý Dominik.

R. D.

Poznámky

1. Naráží na celou řadu konversí, které následovaly po jeho ohnivých kázáních.
2. Jde o vojsko Karla VIII., jenž právě táhl proti Florencii.
3. Slova jsou vzata ne zcela přesně z Ezechiela VI. 3.
4. Přízpůsobená rčení biblická, zvláště z Ezechiela V. 12 až 13.
5. Viz sv. Pavel, I. k Thessal., 5, 20.
6. Joel, II. 12. Toto praví Hospodin: Obrat'te se celým svým srdcem, v postu, pláči a nářku.
7. Jak ukazuje dále, nechce nikterak křivdit dobrým kněžím, jejichž ctností si váží. Způsob vytýkati kněžské chyby veřejně nebyl ojedinělým v této době.
8. Jak nenáviděl Savonarola tehdejší úpadkový kostelní zpěv je patrnó z jiného jeho kázání z roku 1496: Odstraň ony své krásné figurální zpěvy. Tito páni mají sbory zpěváků, které se zdají býti opravdovým lomozem ..., protože je tu zpěvák s hrubým hlasem, jenž se zdá být teletem a druzí řvou kolem něho jako psi a není rozumět, co praví. Nechejte figurálních zpěvů a zpívejte pevné, spořádané zpěvy, které nařizuje Církev.
9. Oslovuje dominikány florencké kongregace, které sám reformoval a dal jim původní přísnou řeholi.
10. Savonarola tu zdůrazňuje přísnou povinnost, kterou mají boháči, dáti své nadbytky chudým.
11. Báseň Ludvika Pulci, která vyšla ve Florencii r. 1483.

Čiňte pokání!

Kázání od Jeronýma
Savonaroly, dominiká-
na. Přeložil Reginald
Dacík, kněz téhož řá-
du. Pro své přátele a
dobrodince vydala e-
dice Krystal, knihovna
revue Na hlubinu. Fron-
tispice, vigneta a osno-
va sazby od Břetislava
Štorma. Vytiskly Lido-
vé závody tisk. a nakl.,
spol. s r. o. v Olomouci
v lednu roku 1935

ABY SE TOUHA PO POKA-
NÍ ŠÍŘILA V CÍRKVI BOŽÍ